

Arrest

nr. 151 823 van 4 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Gambiaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in Freetown (Sierra Leone) uit een Sierraleoonse moeder en een Gambiaanse vader. U behoort tot de Sarakole etnie. Volgens uw vader werd u geboren op 31 mei 1997, maar u bent niet zeker van deze datum. Uw moeder overleed toen u nog jong was en na haar dood nam uw vader u en uw jongere zus, (N.A.), mee naar Madina (Fuladugu) in Gambia, waar zijn tweede echtgenote, (U.S.), woonde. Uw vader en (U.) hadden drie zonen en twee dochters. Vanaf het begin eiste (U.) dat uw zus huishoudelijke taken zou doen en dat u hout en water zou halen voor het gezin. U weigerde dit en werd daarom dikwijls geslagen door uw halfbroers, (A.) en (Y.). Zij beledigden u ook en zeiden dat u een bastaard was. U vertelde dit aan uw vader, maar hij was bang van zijn vrouw (U.). Soms maande uw vader uw halfbroers aan om ook hout en water te halen, maar de jongens luisterden enkel naar hun moeder. In 2013 was u de situatie beu en

besloot u naar Bakau, Serrekunda te gaan. U zocht er (M.S.) op, een vriend van uw vader, die u onderdak gaf. Hij bracht uw vader ervan op de hoogte dat u bij hem verbleef. Op een niet nader door uw bepaald moment kwamen uw halfbroers (A.) en (Y.) in Serrekunda wonen. Vanaf dan werd u vier maal in het donker aangevallen door onbekenden. Bij één van die aanvallen liep u een verwonding op onder uw linkeroog. Een jongen bracht u naar het ziekenhuis en de politie ondervroeg hem en u over het gebeuren, maar u zei dat u uw aanvallers niet kende. (M.S.), de vriend van uw vader bij wie u inwoonde, achtte het niet langer veilig voor u in Gambia en bracht u in contact met een Gambiaan, die een paspoort voor u verkreeg. Op 13 maart 2014 ging u in het gezelschap van deze man in Banjul aan boord van een vliegtuig met bestemming België. U kwam de volgende dag in België aan. Uw begeleider deed er alle formaliteiten, leidde u naar de uitgang van de luchthaven en stelde u voor aan een zwarte zakenman die u naar Brussel bracht. U vroeg op 15 maart 2014 (moet 15 mei 2014 zijn) asiel aan. U verklaarde dat u ongeveer twee maanden geleden van uw zus, (N.A.), die in Senegal verblijft, vernomen heeft dat uw vader is overleden.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde dat u uw woonplaats Madina in 2013 verlaten heeft en naar Bakau, Serrekunda verhuisde omdat u weigerde in opdracht van uw stiefmoeder zware taken te vervullen en uw weigering telkens leidde tot mishandeling en belediging door uw stiefbroers. U verklaarde in maart 2014 Gambia te hebben verlaten omdat u in Serrekunda verschillende malen werd aangevallen door onbekenden, waarvan u vermoedt dat zij in opdracht van uw stiefbroers handelden.

Ten eerste kan worden opgemerkt dat u incoherente verklaringen aflegde over uw naam, uw geboortedatum, uw geboorteplaats en de nationaliteit van uw ouders, waardoor uw identiteit niet met zekerheid kan worden vastgesteld.

Toen u tijdens het gehoor gevraagd werd of de door u opgegeven **naam** zoals geregistreerd bij de DVZ – met name (Ki.K.B.K.) – correct is, antwoordde u eerst van wel, om meteen daarna te zeggen dat u (K.B.K.) heet en dat (Ki.) eigenlijk de naam is van uw vader (gehoor CGVS, p. 3). Gevraagd of (Ki.) de voornaam is van uw vader, antwoordde u bevestigend (gehoor CGVS, p. 3). Tijdens het gehoor door de DVZ gaf u echter als naam van uw vader (K.S.) op, en was er geen sprake van zijn voornaam (Ki.) (gehoor DVZ, dd. 16 januari 2015, pt. 13A). In de 'Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling' die werd opgesteld in afwachting van de uitvoering van een leeftijdsonderzoek, gaf u voor uw vader dan weer de naam (K.Ki.) op, zonder te verwijzen naar diens voornaam (S.) (zie 'Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling' s.d. p. 2/4). Pas voor het eerst tijdens het gehoor door het CGVS verklaarde u dat uw vader 2 voornamen heeft, met name (S.) en (Ki.) (gehoor CGVS, p. 5). Het is merkwaardig dat u dit dan niet consequent tijdens alle gehoren in het kader van uw asielprocedure zou hebben verklaard. Daarnaast verklaarde u voor het CGVS voor het eerst dat uw **geboorteplaats** Freetown (in Sierra Leone) is (gehoor CGVS, p. 4), terwijl u zowel in de 'Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling' (p. 2/4) als tijdens het gehoor door de DVZ (gehoor DVZ, pt. 5) stelde in Madina (Gambia) te zijn geboren. U verklaarde overigens ook voor het eerst tijdens uw gehoor door het CGVS dat de **nationaliteit van uw moeder** de Sierraleonense is, daar waar u in de 'Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling' (p. 3/4) en tijdens het gehoor door de DVZ (gehoor DVZ, pt. 13A) telkens stelde dat uw moeder de Gambiaanse nationaliteit bezat. Verder verklaarde u aanvankelijk, bij het indienen van uw asielaanvraag, dat uw **geboortedatum** 31 mei 1997 is en dat u op het ogenblik van uw asielaanvraag (op 15 mei 2014) 17 jaar was (zie oorspronkelijke bijlage 26 en 'Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling' (pt. 2/4)), maar uit een medisch onderzoek uitgevoerd door het militair hospitaal Koningin Astrid in het kader van de bepaling van uw leeftijd, blijkt dat uw leeftijd op de dag van het onderzoek – met name 20 mei 2014 – geschat werd op ouder dan 18 jaar, waarbij 20.3 jaar met een standaarddeviatie van een 2 tal jaar een goede schatting is (zie document van de Dienst Voogdij (dd. 27 mei 2014) m.b.t. uw leeftijdsbepaling in het administratief dossier). U verklaarde voor de DVZ dat u een geboorteakte bezat, maar dat u deze niet heeft meegebracht naar België (gehoor DVZ, pt. 9). Later tijdens het gehoor door de DVZ verklaarde u dan weer geen identiteitsdocumenten te hebben gehad om uw leeftijd te staven (gehoor DVZ, pt. 4). Wanneer de DVZ u confronteerde met uw eerdere verklaring dat u een geboorteakte had gehad, antwoordde u dan weer bevestigend, eraan toevoegend dat uw vader deze in zijn bezit had en dat – toen u hem er achter vroeg – hij u zei dat hij niets wist van het document (gehoor DVZ, pt. 4). Wanneer u door het CGVS werd gevraagd of u in Gambia ooit identiteitsdocumenten heeft gehad, ontkende u dat dan weer formeel met 'Nee nooit gehad' (gehoor CGVS, p. 10). Toen u door het CGVS werd gevraagd wanneer u geboren werd, antwoordde u overigens meteen dat u de datum niet kent. Wanneer de protection officer u erop attent maakte dat u bij de DVZ '31 mei 1997' opgaf als geboortedatum en u vroeg of u dan niet zeker bent van die datum, antwoordde u

dat u die datum gaf, maar dat deze niet aanvaard werd en dat u niet zeker bent. Gevraagd waarom u deze datum gaf als u niet zeker was, antwoordde u dat u het – toen u 16 was - gevraagd had aan uw vader en dat uw vader u deze datum had gegeven (gehoor CGVS, p. 3-4). In elk geval wijst het voorgaande erop dat uw loutere verklaringen volstrekt niet kunnen worden weerhouden als basis voor uw geboortedatum en leeftijd, laat staan voor uw identiteit.

Al deze vaststellingen wijzen erop dat uw identiteitsgegevens geenszins vaststaan. U legde ook geen enkel bewijs neer om de door u opgegeven identiteit te staven.

Voor wat de door u aangehaalde problemen met uw stiefmoeder en uw stiefbroers (A.) en (Y.) betreft, kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt.

U verklaarde dat u en uw zus (N.A.) door uw stiefmoeder werden verplicht om bepaalde taken te vervullen; uw zus moest huishoudelijke taken vervullen (gehoor CGVS, p. 13) en u diende hout en water te halen (gehoor CGVS, p. 12). U voegde eraan toe dat uw (oudere) stiefbroers deze taken niet dienden te vervullen (gehoor CGVS, p. 13) en dat u weigerde deze taken uit te voeren en daarom werd geslagen door uw stiefbroers (gehoor CGVS, p. 12). Het feit dat u door uw (oudere) stiefbroers geslagen werd omdat u bepaalde taken niet wilde uitvoeren, kan echter bezwaarlijk worden geïnterpreteerd als 'vervolgung' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève, omdat het hier gaat om de gevolgen van een interpersoonlijk conflict binnen een welbepaalde familiale context. Evenmin kan worden besloten dat u bij terugkeer naar Gambia omwille van dit interpersoonlijk conflict en de gevolgen ervan een 'risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen. Er kan namelijk worden opgemerkt dat de twee taken die u aanhaalt en die u door uw stiefmoeder werden opgelegd – met name hout en water halen – wereldwijd in heel wat gezinnen tot de dagdagelijkse routine en werkelijkheid behoren, zodat uw bewering dat uw stiefmoeder van u verwachtte dat u deze taken zou vervullen op zich niet kan worden beschouwd als 'vervolgung' in de zin van de Vluchtelingenconventie, ook al had u persoonlijk de indruk dat deze taken 'te zwaar' waren voor u (gehoor CGVS, p. 12). Daarnaast kan worden opgemerkt dat u zelf een rechtstreeks verband legde tussen uw weigering om deze twee taken te vervullen en de geweldplegingen vanwege uw stiefbroers (gehoor CGVS, p. 12). U had bijgevolg de geweldplegingen kunnen voorkomen door de door u opgelegde taken wél te vervullen. Uit dit alles blijkt dat deze problemen met uw stieffamilie bezwaarlijk kunnen geïnterpreteerd worden als 'vervolgung' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u bij terugkeer naar Gambia omwille van deze problemen een 'risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen.

Voor wat betreft de herhaaldelijke geweldplegingen waarmee u in Serrekunda zou zijn geconfronteerd, kunnen nog volgende opmerkingen worden gemaakt.

U stelde dat u in 2013 uw woonplaats Madina verliet (gehoor CGVS, p. 4) omwille van de problemen met uw stieffamilie en dat u onderdak kreeg van (M.S.), een vriend van uw vader, die in Bakau, Serrekunda woonde. U stelde daar 4 maal te zijn aangevallen en u denkt dat de aanvallen het werk waren van vrienden van uw stiefbroers (gehoor CGVS, p. 14-15). U legde echter bijzonder vage verklaringen af in verband hiermee. U stelde dat u in Serrekunda ongestoord verbleef tot uw stiefbroers, (A.) en (Y.), er kwamen wonen (p. 4 en 14-16). Vanaf het moment dat zij er woonden werd u 4 maal aangevallen (gehoor CGVS, p. 16). Gevraagd wanneer/hoe lang na u uw stiefbroers in Serrekunda kwamen wonen, kon u dit zelfs niet bij benadering inschatten (gehoor CGVS, p. 15). Gevraagd hoe uw stiefbroers wisten dat u in Serrekunda was, antwoordde u dat ze vrienden hadden die u herkenden, dat u hen kruiste in Serrekunda (gehoor CGVS, p. 15). U kon echter geen namen van vrienden van uw stiefbroers preciseren (gehoor CGVS, p. 15). Op de vraag wie deze aanvallen op u uitvoerde, antwoordde u dat u het niet wist, omdat het telkens 's nachts gebeurde en u ze niet kon zien (gehoor CGVS, p. 15). Gevraagd hoe u het verband legde tussen deze aanvallen en uw stiefbroers, antwoordde u dat u geen problemen had voor uw stiefbroers in Serrekunda kwamen wonen (gehoor CGVS, p. 16), hetgeen echter puur speculatieve verklaringen zijn, die op geen enkele wijze een (sluitend) verband aantonen tussen uw stiefbroers en de aanvallen. U stelde dat u bij de aanval waarbij u een verwonding opliep onder uw oog door de politie werd ondervraagd en dat u hen zei dat u de aanvallen niet kende (gehoor CGVS, p. 16). Erg merkwaardig is echter dat u ontkennend antwoordde op de vraag van de protection officer of u de politie vertelde dat u dacht dat uw stiefbroers achter de aanval zaten (gehoor CGVS, p. 16). Gevraagd waarom u de politie niet inlichtte over dit vermoeden, antwoordde u dat u niet zeker wist of uw stiefbroers achter de aanval zaten, en dat u dat dus niet kon zeggen (gehoor CGVS, p. 16). Het is bijzonder opmerkelijk dat u de Gambiaanse politie, die desgevallend een onderzoek ter plaatse hadden kunnen doen, niet zou hebben ingelicht over uw vermoeden dat uw stiefbroers mensen op u afstuurden om u aan te vallen, maar dat u in het kader van uw asielaanvraag dit vermoeden wel uitdrukte. Dit wijst erop dat kan getwijfeld worden aan de waarachtigheid van uw verklaringen. Op de vraag of u kan bedenken welk belang uw stiefbroers erbij hadden om u nog lastig te vallen nadat u thuis was vertrokken, bleef u overigens ook het antwoord schuldig (gehoor CGVS, p. 16).

Uit het voorgaande blijkt dat kan getwijfeld worden aan de ernst en waarachtigheid van de door u aangehaalde problemen in Serrekunda.

Met betrekking tot de door u afgelegde reisweg kan nog het volgende worden opgemerkt.

Uit uw bijlage 26 blijkt dat u verklaarde op 10 mei 2014 België te zijn binnengekomen en **5 dagen later**, op 15 mei 2014, asiel te hebben gevraagd (zie bijlage 26 in het administratief dossier). Tijdens het gehoor door het CGVS verklaarde u echter op vrijdag 13 maart 2014 uit Gambia te zijn vertrokken, op 14 maart 2014 in België te zijn aangekomen en **een dag later**, op 15 maart 2014 asiel te hebben gevraagd (gehoor CGVS, p. 15). 13 maart 2014 blijkt overigens ook geen vrijdag maar een donderdag te zijn (zie informatie in het administratief dossier). U verklaarde dat (M.S.), de vriend van uw vader, contact zocht met een man die een paspoort voor u verkreeg (gehoor CGVS, p. 10). Buiten uw bewering dat de man een Gambiaan was, kan u geen gegevens verstrekken over hem (gehoor CGVS, p. 10 en gehoor DVZ, pt. 32), wat toch verbazing wekt, omdat hij de hele reis van Banjul tot Brussel met u aflegde en naast u in het vliegtuig zat (gehoor CGVS, p. 10-11). U kon geen enkel detail over het paspoort geven, behalve dat het vals/vervalst was en het groen van kleur was (gehoor DVZ, pt. 32). U kon ook niet antwoorden op de vraag hoeveel betaald werd voor de geleverde diensten in verband met uw reis (gehoor DVZ, pt.32). U verklaarde ook dat u het paspoort nooit zelf in handen had en uw begeleider het paspoort toonde, wat valt te betwijfelen omdat uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat niet-Europese onderdanen (zowel minderjarig als meerderjarig) individueel aan een controle worden onderworpen bij binnenkomst op de luchthaven Brussel Nationaal (zie informatie in het administratief dossier). U verklaarde verder dat uw begeleider u naar de uitgang van de luchthaven leidde en u daar aan een man voorstelde, die u naar Brussel bracht. U bleek echter de naam van deze man evenmin te kennen en u wist enkel te preciseren dat hij zwart was (gehoor CGVS, p. 11). U legde geen enkel document voor om uw reisweg te staven.

Hieruit blijkt dat uw verklaringen over uw (illegale) manier van reizen weinig overtuigend zijn.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U legde geen andere bewijsstukken neer om uw asielrelaas te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Waar hem tegenstrijdige verklaringen worden verweten over zijn naam, zijn geboorteplaats, de nationaliteit van zijn ouders en zijn leeftijd, betoogt verzoeker:

"Verzoeker bevestigt zijn naam en de naam van zijn vader zoals hij dit bij het CGVS heeft toegelicht; in het kader van het gehoor bij DVZ en ook bij het opstellen van de fiche NBM was hij zich niet ter dege bewust van het belang van volledige en correcte identiteitsgegevens.

Daarbij komt nog dat verzoeker inderdaad geen identiteitsdocumenten heeft, minstens deze zelf (nog) niet heeft gezien; wanneer men rekening houdt met zijn levensverhaal is het ook niet zo vreemd dat verzoeker "papierloos" is en zich in precarie administratieve omstandigheden handhaafde in zijn land van oorsprong.

Gelet op het mindere belang van identiteitsdocumenten in de context die verzoeker heeft geschetst, is het ook niet vreemd dat hijzelf, in België aangekomen, het belang dat Belgische autoriteiten hieraan toekennen niet correct inschatte zodat enige bijkomende verwarring hieromtrent kon ontstaan.

Verzoeker dient echter inderdaad te bevestigen dat hij zelf zijn geboortedatum niet kan bevestigen of ontkennen en dat hij momenteel niet in het bezit is van enig identiteitsdocument.

Het is daarbij van belang dat verzoeker geen enkele frauduleuze intentie kan verweten worden, nu hijzelf onwetend maar te goeder trouw is.

Mocht hij er lopende de procedure toch nog in slagen om dergelijk stuk te bemachtigen, zal niet nagelaten worden dit onverwijld mee te delen aan de Raad."

Aangaande de problemen met zijn stiefmoeder en zijn stiefbroers, doet verzoeker gelden:

"Verzoeker bevestigt dat hij door zijn stiefmoeder en stiefbroers fysiek en psychisch werd mishandeld; uiteraard is water en hout halen een dagelijkse bezigheid in de Afrikaanse context voor heel wat jongeren, doch in dit geval was het wel opmerkelijk dat alleen verzoeker dit moest doen, en niet de andere jongens in het gezin, waardoor deze "opdrachten" duidelijk een vorm en tegelijk een middel van mishandeling en verachting werden. Deze opdrachten waren "te zwaar" voor verzoeker en hadden als

oogmerk om hem duidelijk te laten merken dat hij "ongewild" was; zoals hij zelf aangaf, telde hij niet mee als "bastaard".

Het is evenzeer van belang om te benadrukken dat kindermishandeling verstreckende gevolgen heeft op de ontwikkeling van het kind/de jongere en aldus wel degelijk kan vallen onder de definitie van "risico op het lijden van ernstige schade", temeer daar in de Gambiaanse context weinig kan verwacht worden van instanties die buiten de "familiale context"; essentieel is het onderzoek naar het ontbreken, dan wel aanwezig zijn van voldoende bescherming, -quod non;

De redenering dat hij die taken maar had moeten uitvoeren om aan het geweld van zijn stiefbroers (slagen) te ontsnappen, is dan ook totaal niet aan de orde.

De bestreden beslissing minimaliseert duidelijk het misbruik; ook al zou verzoeker nog kunnen begrijpen dat deze vroegere vervolgingsfeiten actualiteit missen, temeer daar hij thans meerderjarig is, kan hij deze foute redenering/beoordeling niet zonder reactie laten."

Wat betreft de feiten waarvan hij slachtoffer werd in Serrekunda, stelt verzoeker:

"Verzoeker bevestigt het voortbestaan van de problemen, nadat hij naar Serrekunda was verhuisd, meer bepaald nadat zijn stiefbroers er enkele maanden na zijn aankomst ook zijn komen wonen;

Aangezien zijn veiligheid ernstig in het gedrang kwam, achtte de vriend van zijn vader het noodzakelijk om hem het land te helpen verlaten.

Verzoeker kon immers in de Gambiaanse context niet hopen op een daadwerkelijke bescherming tegen de agressie van zijn stiefbroers, die klaarblijkelijk ook vrienden en/of andere handlangers op verzoeker afstuurden om hem te intimideren.

Aangezien verzoeker deze personen nooit kon identificeren kon hij ook geen verdere stappen ondernemen; anderzijds stelt verzoeker dat de Gambiaanse politie niet betrouwbaar is en geen daadwerkelijke bescherming kan bieden. De enige zekere optie voor verzoeker was om zich verder te verwijderen, hetzij in dit geval het land te verlaten."

Inzake zijn reisweg naar België, voert verzoeker aan:

"Verzoeker kan zich niet meer precies herinneren op welke datum hij is toegekomen in België, temeer daar hij ongeschoold is en er ondertussen ettelijke maanden zijn verlopen tussen de datum van zijn aankomst; hij kon zich ook geen rekenschap geven van het belang van deze vragen.

Uiteraard kan verzoeker geen informatie geven over de man die hem begeleidde, aangezien hij hem niet kent en hem tevoren ook nooit heeft gezien;"

Verzoeker vraagt derhalve om aan hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. Dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoeker niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van zijn voorgehouden reisweg naar België. Hij zou deze nochtans per vliegtuig hebben afgelegd. Verzoeker legde over deze reisweg bovendien manifest ongeloofwaardige verklaringen af. Dit blijkt uit de verklaringen die terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing. Verzoeker kon niet de nodige details verstrekken over het paspoort dat voor zijn reis zou zijn gebruikt. Dit is gelet op het risico om aan (individuele) controles te worden onderworpen geheel niet aannemelijk. Bovendien beweerde hij het paspoort nooit zelf te hebben gehad of getoond. Dit kan niet worden gerijmd met de informatie in het administratief dossier (map landeninformatie) waaruit blijkt dat niet-Europese onderdanen (zowel minderjarig als meerderjarig) individueel aan een controle worden onderworpen bij binnenkomst op de nationale luchthaven in Brussel. Verzoeker wist benevens diens nationaliteit voorts geen gegevens te verstrekken over de smokkelaar. Dit mocht van hem weldegelijk worden verwacht aangezien deze persoon hem de hele reis begeleidde en naast hem zat in het vliegtuig. Hoeveel er voor zijn reis werd betaald, wist verzoeker evenmin. Daarenboven legde hij tegenstrijdige verklaringen af over het aantal dagen tussen zijn aankomst en zijn asielaanvraag in België. Waar aangenomen kan worden dat hij zich de precieze datum van zijn aankomst niet meer kan herinneren, kan dit voormelde tegenstrijdigheid niet verklaren. Het was immers geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoeker op coherente wijze zou kunnen aangeven of hij nu één dag, dan wel vijf dagen na zijn aankomst in België asiel aanvroeg. De voormelde vaststellingen vormen een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen.

Verzoeker legde blijkens de met recht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing bovendien incoherente verklaringen af over zijn naam, zijn geboorteplaats, zijn geboortedatum en de nationaliteit van zijn moeder. Verzoeker betwist de dienaangaande gedane vaststellingen niet. Hij tracht deze wel te vergoelijken doordat hij aanvankelijk niet op de hoogte was van het belang van het geven van volledige en correcte identiteitsgegevens. Tevens laat hij uitschijnen dat hij in wezen niet op de hoogte was van de juiste gegevens omdat hij geen identiteitsdocumenten heeft. Verzoekers betoog kan niet worden gevolgd. Van een asielzoeker mag redelijkerwijze verwacht worden dat deze de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute. Er werd bij de DVZ bovendien duidelijk gewezen op het belang van het vertellen van de waarheid en op de mogelijke gevolgen van het afleggen van valse of onjuiste verklaringen (administratief dossier, stuk 14). Indien verzoeker niet op de hoogte zou zijn geweest van zijn werkelijke identiteitsgegevens, had hij dit voorts kunnen en moeten aangeven op het ogenblik waarop naar deze gegevens werd gevraagd. Hij liet echter na dit te doen en antwoordde steeds op de vragen. Het is bijgevolg niet ernstig om *post factum* en na te zijn geconfronteerd met de incoherenties in zijn verklaringen aan te geven dat hij eigenlijk niet op de hoogte was van zijn juiste identiteitsgegevens. Dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn naam, zijn geboorteplaats, zijn geboortedatum en de nationaliteit van zijn moeder, vormt andermaal een negatieve indicatie voor de algehele geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker stelt zijn land te hebben verlaten ingevolge de slechte behandeling waaraan zijn stiefmoeder en zijn stiefbroers hem zouden hebben onderworpen in zijn jeugd en de problemen die zijn stiefbroers hem nadien nog bezorgden in Serrekunda.

De geloofwaardigheid van dit relaas wordt echter ondermijnd doordat hij herhaald tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn stiefmoeder. Bij het CGVS gaf hij aanvankelijk aan dat zijn vader twee echtgenotes had en dat zijn stiefmoeder de tweede vrouw van zijn vader was (administratief dossier, stuk 5, p.5). Later tijdens het gehoor verklaarde hij echter dat zijn biologische moeder de tweede vrouw van zijn vader was (*ibid.*, p.7). Even verder gaf hij weer aan dat zijn stiefmoeder, met wie hij problemen kende, de tweede vrouw van zijn vader was (*ibid.*, p.11). Geconfronteerd met voormelde incoherentie, wijzigde hij zijn verklaringen opnieuw en stelde hij: "*Mijn stiefmoeder was zijn eerste vrouw*" (*ibid.*, p.11). Redelijkerwijze kon worden verwacht dat verzoeker op coherente wijze zou kunnen aangeven of zijn stiefmoeder de eerste, dan wel de tweede vrouw van zijn vader was.

Verzoeker legde daarenboven uiterst vage en incoherente verklaringen af omtrent een andere cruciale persoon in zijn relaas, met name zijn biologische zus. Deze zus zou door zijn stiefmoeder en stiefbroers op dezelfde slechte wijze zijn behandeld en zou ingevolge dit conflict naar Senegal zijn vertrokken (*ibid.*, p.13). Hoewel zijn zus er zou zijn getrouwd en hij met zijn zus nog in contact stond, kon hij de naam van haar echtgenoot echter niet verstrekken. Bovendien beweerde verzoeker dat zijn zus reeds sedert "*lang geleden*" in Senegal bij haar echtgenoot woonde. Vervolgens gaf hij aan dat zij trouwde toen zij 17 jaar was. Wanneer hij werd geconfronteerd met zijn eerdere verklaring dat zijn zus nog maar 16 of 17 jaar oud was en hij erop werd gewezen dat zij aldus niet reeds lang geleden kon zijn gehuwd en verhuisd, wijzigde verzoeker zijn eerdere verklaringen en beweerde hij dat zijn zus slechts het vorige jaar zou zijn gehuwd (*ibid.*, p.7-8).

Verzoeker legde bovendien tegenstrijdige verklaringen af omtrent zijn stiefbroer A. Dit zou nochtans één van de actoren van zijn vervolging zijn. Bij de DVZ verklaarde hij op 16 januari 2015 dat A. in Togo woont (administratief dossier, stuk 14, verklaring, nr.17). Bij het CGVS verklaarde hij op 24 april 2015 dat A. reeds sedert vorig jaar in Gabon woont (administratief dossier, stuk 5, p.7). Gezien het feit dat één van de actoren van zijn vervolging zich in het buitenland bevindt een belangrijk element is om zijn vrees in te schatten, doet de voormelde tegenstrijdigheid andermaal afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas.

Daarenboven legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af aangaande het ogenblik waarop hij ingevolge de slechte behandeling die hij zou hebben ondergaan verhuisde naar Serrekunda. Bij de DVZ

verklaarde hij dat hij van zijn vroege kindertijd tot 2011 bij zijn stiefmoeder woonde en dat hij van 2011 tot in mei 2014 in Serrekunda woonde (administratief dossier, stuk 14, verklaring, nr.10). Bij het CGVS verklaarde hij echter dat hij slechts vorig jaar vertrok bij zijn stiefmoeder en stelde hij, gevraagd of dit dan in 2014 was: “Nee ik denk 2013” (administratief dossier, stuk 5, p.4). Even verder bevestigde hij dat hij slechts een jaar in Serrekunda bleef (*ibid.*, p.14). Geconfronteerd met zijn eerdere gezegden, kwam verzoeker niet verder dan op hypothetische wijze te stellen dat het mogelijk is dat hij zich bij de DVZ vergiste of dat zijn verklaringen er verkeerd werden neergeschreven (*ibid.*, p.16). Deze uitleg kan echter niet worden aangenomen. Verzoeker ondertekende zijn verklaringen bij de DVZ immers uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werden voorgelezen in het Soninke. Hij bevestigde hiermee dat zijn verklaringen bij de DVZ oprecht zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid.

De voormelde vaststellingen maken dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker ondergane slechte behandeling in de woning van zijn stiefmoeder en zijn stiefbroers.

Zelfs indien aan deze slechte behandeling geloof zou kunnen worden gehecht, dan nog dient te worden opgemerkt dat de door verzoeker aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om deze te kwalificeren als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Dat alleen verzoeker en zijn zus huishoudelijke taken moesten uitvoeren en dat verzoeker ingevolge zijn weigering dit te doen werd geslagen kan, zoals verzoeker aanvoert, weliswaar een impact hebben gehad en ertoe hebben geleid dat hij het gevoel had dat hij ongewild was en niet meetelde. Dit is echter onvoldoende om aan te tonen dat hij werd vervolgd. Deze daden zijn immers niet zo ernstig van aard dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Derhalve kunnen deze daden overeenkomstig artikel 48/3, § 2, a) niet worden beschouwd als daden van vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Hoe dan ook aanvaardt verzoeker in het verzoekschrift dat de voormelde, vroegere feiten actualiteit missen nu hij thans meerderjarig is.

Verzoeker heeft zich aan deze feiten bovendien kunnen onttrekken door te verhuizen naar Serrekunda. In zoverre hij aanvoerde dat hij aldaar door vier keren werd aangevallen door onbekenden, dient immers te worden vastgesteld dat hij geheel niet aannemelijk maakt dat zijn stiefbroers hierachter zouden zitten. Uit de gezegden die terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing blijkt dat hij in dit kader bijzonder vage verklaringen aflegde. Zo beweerde hij dat hij ongestoord in Serrekunda woonde tot zijn stiefbroers er ook kwamen wonen doch kon hij geheel niet preciseren wanneer of hoe lang na hem zijn stiefbroers naar Serrekunda verhuisden. Voorts beweerde hij dat zijn stiefbroers via hun vrienden wisten dat hij in Serrekunda was doch kon hij de namen van deze vrienden niet verstrekken. Welk belang zijn stiefbroers er bij hadden om hem nog lastig te vallen nadat hij het huis had verlaten, kon verzoeker evenmin aangeven. Verder wist hij niet door wie hij werd aangevallen. Het verband tussen de aanvallen en zijn stiefbroers baseerde hij bovendien op loutere speculatie en betreft slechts een vermoeden. Daarenboven is het geenszins aannemelijk dat verzoeker de politie niet van dit vermoeden op de hoogte bracht. Indien hij werkelijk vermoedde dat zijn stiefbroers achter de aanvallen op zijn persoon zaten, kon weldegelijk worden verwacht dat hij de politie van dit vermoeden op de hoogte had gebracht. De in het verzoekschrift geuite, blote bewering dat hij niet kon hopen op bescherming omdat de politie niet betrouwbaar is en geen daadwerkelijke bescherming kan bieden doet hieraan geenszins afbreuk. De politie was immers duidelijk bereid en in staat om de zaak te onderzoeken en verzoeker bescherming te bieden nu deze, nadat zij werd ingelicht door de jongen die verzoeker naar het ziekenhuis bracht, zowel deze jongen als verzoeker kwam ondervragen over de feiten (*ibid.*, p.16).

Zelfs indien aangenomen kan worden dat verzoekers stiefbroers achter de feiten in Serrekunda zouden zitten, *quod non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat verzoeker geheel niet aannemelijk maakt dat hij zich niet zou kunnen beroepen op de bescherming van zijn nationale autoriteiten om zich aan verdere problemen te onttrekken. Zoals reeds hoger werd opgemerkt was de Gambiaanse politie immers willig om de zaak te onderzoeken en verzoeker bescherming te bieden. Aldus toont verzoeker niet aan dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst en bij eventuele verdere problemen verstoken zou blijven van bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2 van de vreemdelingenwet en zijn de voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/5, § 1, c) van deze wet niet vervuld.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze ten grondslag van zijn asielrelaas. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS